

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centimen. Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 11 APRIL.

De Kamer heeft zich tot den 25 april aanstaande verdaagd, na de discussie der artikelen van het wetsontwerp betrekkelijk het hooger onderwijs geëindigd te hebben. Geheel het wetsontwerp is met eene groote meerderheid aanvaard: 78 stemmen tegen 26 en 4 onthoudingen.

Deze stemming is op de volgende wijze te ontleden:

Voor de wet: 59 katholieken en 19 liberalen. Tegen de wet: 26 liberalen en geen katholieken. Onthoudingen: 2 katholieken en 2 liberalen.

De twee leden der rechterzijde, die zich hebben onthouden, zijn: de heeren De Briey en Kervyn van Lettenhove. Met eenen moed en eene onafhankelijkheid, die hen vereeren, hebben zij door hunne stem geweigerd de rechtsloochening ten nadeele der faculteiten van katholieke wijsbegeerte te bekrachtigen.

Al de kwestien van principieel in de voorgaande zitting opgelost zijnde, bood de stemming van eergisteren maar weinig belang meer aan. Rechts, gelijk links, bleef elkeen op zijne plaats voor de eendelige stemming, maar niet een artikel heeft aanleiding tot eemig ernstig debat gegeven.

Op de vraag der middelsectie, is de afschaffing van het graduaat in letteren, vervat in de reeds gestemde schikkingen, het voorwerp geweest eener uitdrukkelijke melding en van een bijzonder artikel, bij het wetsontwerp gevoegd.

Men zegt, dat de heer Alfons Vanden Peereboom, afgevaardigde van Iperen, verlangt Senator te worden. Dit verlangen moet zoo veel te levendiger zijn, daar de heer Vanden Peereboom bij zijne laatste kiezing maar door het oog eener naald gekropen is, en hij dit jaar te recht veerst, zoo 'n wonder niet meer te kunnen bekomen.

Bulletijn der Vervolgung.

Het pruisisch gouvernement gedraagt zich nog immer tegenover de katholieken volgens den stelregel « de macht heeft den voorrang op het recht. » Aldus heeft den opper-voorzitter van Konitz, in West-Pruisen, aan de kloosterlingen van Jacobsdorp laten berichten, dat zij hun klooster moesten verlaten; hij heeft zich eenen inventaris van het klooster en de sleutels der kapel doen ter hand stellen. De bisschop van Culm heeft terstond geprotesteerd daar het klooster en de kapel aan het bisdom toehoren.

Het seminarie van Breslau in Silezië is gesloten. Het klein seminarie van Paderborn heeft bericht ontvangen, dat het zal gesloten worden met het eindigen van het winter-haljaar.

In de provincie Hannover hebben zes pastoors bevel ontvangen hunne pastorij te verlaten. Den katholieken van Wiesbaden, ten getalle van 12000, werd hunne eenige kerk ontnomen. De duizende vreemdelingen, die jaarlijks deze stad bezoeken zullen zich met eigen oogen kunnen overtuigen van den uitslag des *Kulturkampfs*.

De redakteur van den *Dziennik Poznanski* is veroordeeld tot drie dagen gevangenis en 30 mark boete; de redakteur der *Deutsche Reichs-Zeitung* is voor de justitie geroepen. De drukpers is reeds aan die vervolgingen gewoon en biedt een moedigen en volhardenden tegenstand.

Sterfgeval.

Zaterdag is te Luik overleden in den ouderdom van 87 jaar, de heer graaf Eugene de Méan, oud lid van het nationaal Congres en van den Senaat. Hij had zich uit het politiek leven teruggetrokken, sedert het arrondissement Luik door liberalen vertegenwoordigd wordt. Hij was een door ieder geacht man, de laatste afstammeling van eene oude luikse familie, en de neef van den laatsten prins-bisschop.

L'indicateur breveté des chemins de fer pour le mois d'AVRIL 1876, est en vente chez M. COLLÉE, Libraire, Grand'Place, 51, à Tongres. — Prix avec carte: 25 centimes.

Het Bureel-Opperhoofd der Bank.

Ziehier nog eenige der plezierige handelwijzen van den slimmen T'Kindt, in de *Banque de Belgique* (entrée par la porte cochère,) waarmede hij zijne kleine detournemens pleegde.

Men weet dat de bank een groot aantal aktien in portefeuille had, van allerlei fantastieke maatschappijen, waarvan T'Kindt de stichter was.

T'Kindt had niet alleen het register en de kas der depots ten zijnen dienste, maar ook het register der loopende rekeningen.

Hij koos, tusschen de personen, welke geld in loopende rekening op de Bank hadden gestort, diegenen uit welke kleine provinciesteden bewoonden, zelden te Brussel kwamen en zich met geene geldzaken bemoeiende, zich tevrede stelden met alle drie maanden, den interest van hun geld te ontvangen, zonder ooit de terugaaf van hun geld te vragen.

Hij maakte van die buiten hunne weet bevoorrechtigen, aktionnarissen van de maatschappij welke hij van tijd tot tijd stichtte, met de medehulp van eenige behendige handlangers.

Hij vond, bijvoorbeeld, tusschen de depositarissen op loopende rekening, den naam van M. X., van M. Y. en M. Z. eigenaars-renteniers te Tessen-derloo, te Scheldewindeke en te Bellefontaine-lez-Étalle. « Ziedaar, zegde hij bij zichzelf, geestigaards die hun geld in de bank laten slapen waarvan zij slechts 2 1/2 0/0 genieten; dat is eene ongelukkige onachtzaamheid. Ik wil hen meer doen winnen, door hen in mijne operatiën te associeeren. »

Zoo gezegd, zoo gedaan. T'Kindt schreef MM. X., Y. en Z. bij de leden inschrijvers der maatschappij van zeeschuimmijnen, of der groeven van *Béton comprimé*, waarvan hij de stichter was, en hij debiteerde hunne onderlinge rekening met eene som van 20 tot 60,000 fr., vertegenwoordigende den uitgifts van de aktien der maatschappijen, welke hij aan hen toeschreef, zonder dat die menschen er het eerste woord van wisten.

Hij stak nauwkeurig de sommen in zijnen zak en legde in hunne plaats, een goed bundeltje aktien van gemelde maatschappijen in de kas der depots.

Wanneer, bij een gansch onwaarschijnlijk geval, de een of andere dier aktionnarissen tegen dank, het nummer van den *Moniteur* leesde, waarin hij voorkwam als stichtend lid van de maatschappij der mijnen van zeeschuim of der groeven van *béton* was het eerste werk, natuurlijk, den stichter dier maatschappij te schrijven, ten einde krachtadig te protesteeren of zich in persoon naar Brussel te begeven, ten einde uitleggingen te vragen.

Dan had T'Kindt telkens zijn antwoord gereed. — Ik heb u willen doen geld winnen, zegde hij, door u te associeeren bij eene zekere en winstgevende maatschappij. Gij wilt niet? Dat bewijst dat gij niets van de zaken verstaat. Zooveel te erger voor u. Ik neem de aktien over voor mijne rekening.

In het tegenovergestelde geval krediteerde T'Kindt dooerendvuldig hunne loopende rekening, met de som die hij op hun debet had gebracht, en hij stak de aktien in de portefeuille der Bank, in ruiling van andere titels van helijke nominale waarde, doch die goed verhandelbaar waren, en hij haastte zich dan deze laatste te verkoopen.

Doch voor éenen aktionnaris tegen dank, die reklameerde, omdat zij niets wisten van de operatiën die T'Kindt bij middel hunner centen deed.

Zoo is het gekomen dat men heden, van den eenen kant, eenen hoop lieden aantreft die schuldeischers zijn van de bank voor eene oneindig grootere som, dan die op de boeken was vermeld, terwijl van den anderen kant de portefeuille der bank opgekropt is met eene menigte pakken vol titels, van eene zuiver fantastieke waarde.

Dit is slechts een van de duizend middeltjes, door T'Kindt in het werk gesteld om de groote ruipeel op te houden waardoor de kapitalen der bank afloeiden, even als diegene waarvan zij slechts de dephouthouder was.

Wanneer men binnen tien jaren de verslagen zal lezen van het proces, dat erlang voor de assisen zal opgeroepen worden, en waarin natuurlijk openbaringen van allen aard zullen voorkomen, zal men meenen eene geschiedenis te lezen van baron de Cracq, en men zal zeggen dat dit alles slechts eene aaneengeweven leugengeschiedenis is; dat er nooit ergens zulke lichtgeloovige aktionnarissen, noch zulke gemakkelijk te pluimen duiven, noch zulke welwillend domme administrateurs zijn geweest.

T'Kindt heeft zijne diefstallen niet begonnen met het stelen van titels, zelfs niet met koepsom. Hij begon zijne ontvreemdingen over ongeveer vijftien jaren, en met zeer kleine sommen. Zoo verzekert ten minste de *Cote libre*. Ziehier wat wij desaan-gaande in dit blad lezen:

« De *Banque de Belgique* is gelast met den financieelen dienst van verschillende maatschappijen, namelijk van nijverheidsmaatschappijen, welke zij patronneert, spoorwegen, enz. »

» Zij betaalt de koepsom van de titels dezer maatschappijen; dus zij snijdt op de vervaldagen de koepsom van de titels harer depositarissen en krediteert er deze laatste mede. »

» T'Kindt is begonnen met deze koepsom voor de vervaldagen af te knippen en de eigenaars der titels slechts op den vervaldag te doen krediteeren. Hij beschikte dus kosteloos over dit geld gedurende eene maand of zes weken, gebruikte hetzelfde tot het doen van overdrachten of om te speculeren en gaf het daarna terug. Doch weldra werd hij die magere profijtjes moede, hij nam de koepsom en stoomde daarna de titels. Het feit was zoo goed gekend op zijn bureel, dat wanneer hij binnenkwam, hij zijne onderhoorigen binnensmonds hoorde zingen:

« Halte-là!
On ne passe pas:
Car notre voleur est là!

» Gansch die opeentstapeling van vervalschingen, geheel die geveinsde komptabiliteit welke zijne ontvreemdingen bedekte, had zelfs de oogen der minste bedienden getroffen; doch MM. de gouverneur, de bestuurders en de kommissarissen hebben niets gezien. T'Kindt zal wel gelachen hebben, wanneer hij jaarlijks, in de verslagen de hulde las, die men bracht aan de trouw en de vijlt van het personeel. »

Gisteren doorliep een kommissionaris de straten

van Brussel met een opschrift, waarop men lezen kon: 20,000 fr. belooning aan hem, die Lolo zal terug vinden!

In sommige kringen wordt zoo weinig van Lolo gesproken als had zij nooit bestaan. Nogtans, waarom, die stilzwijgendheid? Waarom *alle* die stilzwijgendheid? Eens zal men nogtans te weten komen, waarom juist die lieden, welke altijd zoo geerne gerucht maken, thans zoo ingetoomd en eerbiedig zijn jegens Lolo en konsoorten.

Lolo is nogtans geene prinses van koninklijken bloede. Zou zij misschien, even als hare elegante medewerkers, haar deel hebben van de diplomatische voorrechten en zou zij ook rechten bezitten die echter onschendbaar zijn? Men zou het bijna moeten gelooven, vooral sedert men Themis heeft zien over zee steken — *honnit soit qui mal y pense* — om met Lolo te gaan spreken.

Dat alles schijnt aan het gemeene volk, dat slechts de oppervlakte der zaak ziet, toe, als de verkeerde wereld. Die goede lieden beelden zich naef in, dat indien het gerecht met Lolo te spreken had, het deze naar België moest doen komen, in dezelfde ekwipage als haar beschermer en vriend, T'Kindt. Maar men vergeet dat het misschien mogelijk is, Lolo te kunnen missen. Dat zou de overmaat van behendigheid zijn, en zou het bewijs leveren van een ongehoorden vooruitgang in de gerechtelijke handelingen.

Eertijds vroegen de magistraten in elk proces: « Waar is de vrouw? » Heden, nu men in zake T'Kindt, weet « waar de vrouw is, » laat men haar stillekens daar, en wanneer men haar licht zou behoeven, trekt men zijne groote reislerzen aan, hangt zijnen frak om en gaat heel beleefd haar opzoeken, om inlichtingen te bekomen.

Is dat de *galanterie* niet in den laatste graad, en moet men niet opricht kwaadaardig zijn om te durven klagen, over die echt ridderlijke wijze van handelen!

Het luiker komitee der aktionnarissen van de *Banque de Belgique* heeft aan M. Fortamps gevraagd, waarbij het komt dat er nog geene oproeping gedaan is voor de vergadering van 2 mei, er blijven nog slechts acht dagen over voor het deponeren der aktien en die tijd is ter nauwernood toereikend. Het komitee klaagt verder, dat er geen gezegene openbaarheid gegeven wordt aan de te houden algemeene vergadering.

M. Fortamps duidt voor oorzak der vertraging van den oproep aan, dat het zeer moeielijk is, te Brussel een lokaal te vinden voor het houden dier algemeene vergadering.

De *Meuse* vindt het antwoord van M. Fortamps zeer zonderling, tot uitlegging der vertraging, gebracht in den oproep der aktionnarissen, tegen 2 mei. Bij gebrek aan een ander lokaal, zegt het blad, zou men de aktionnarissen wel kunnen bijeenroepen in den fameuzen toren, dien T'Kindt zoo goed heeft geleidigd.

Wat er ook van zij, de aktionnarissen zullen goed doen, indien zij de vergadering van 2 mei willen bijwonen, het bericht der bank niet af te wachten, en hunne aktien zonder mistel en ten laatste op 11 april, te deponeren. Men weet, dat er twintig aktien noodig zijn om tot de vergadering toegelaten te worden.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Brussel:

De man met den valschen baard, wiens aanhouding wij dezer dagen gemeld hebben, is herkend voor zekeren Godineau, wiens vlucht de parijsche bladen vroeger gemeld hebben. Deze persoon had eenige weken geleden de vlucht genomen met de kas van zijnen patroon, koopman in meubelen te Parijs, bevattende ongeveer 65,000 fr. Het meerendeel dier som werd in het bezit van den beschuldigde gevonden, welke aan de fransche overheden zal uitgeleverd worden, zoodra de rechterlijke formaliteiten vervuld zijn.

Ziehier wat de *Paris-Journal* zegt over den man met den baard. Sedert twee jaren was hij kassier bij eenen grooten handelaar der wijk Saint-Martin. Hij was een getrouw bediende, geleerd, wel opgevoed en van een onberispelijk gedrag. Zijne boeken waren altijd in regel. Zijn patroon liet soms verscheidene honderd duizenden frank in kas. De vervaldagen van maart waren voorbij en er bleef 80,000 fr. in kas. De getrouwe kassier was slechts een behendige bedrieger, een schijnheilige van de soort. Hij ging met de 80,000 fr. loopen en weldra ontdekte men dat hij een zeer vrolijk leven leidde en reeds lang zijnen patroon bestool. Hij had eene minnares, die met hem gevlucht is.

— RUPSENPLAAG. — Deskundigen beweren dat er dit jaar buitengewoon veel rupsen zijn te wachten.

Dat de landbouwers dan maar op hunne hoede zijn!

Even als de hedendaagsche genzen zijn de rupsen schadelijke knaag- en kruipdieren. Tegen het voortwoekeren van beide dient men goede maatregelen te nemen.

BUITENLAND.

Frankrijk.

DE COMMUNE. — Het *Journal des débats* verzekert, dat het getal personen veroordeeld tot gevangenis of detentie wegens min of meer werk-

dadige deelneming aan feiten der *Commune*, ten ten hoogste tot 1500 beloopt. Zij die tot de gevangenis veroordeeld zijn ondergaan hunne straf in het tuchthuis van Landernau; degene welke veroordeeld zijn tot detentie bevinden zich te Thoars en te Belle-Isle.

Ter uitzondering van een twintigtal zullen de veroordeelde welke zich in de gevangenis van Landernau bevinden, hunne straf tijd geëindigd hebben in 1877. Omtrent de helft van de veroordeelde, zal te Thoars of te Belle-Isle hunne straf ondergaan. Wat het getal bannelingen betreft, die voor meewerking aan de schelmstukken der *Commune* naar nieuw-Caledonië vervoerd zijn, hun getal zou nog ongeveer 4000 bedragen.

Volgens een onlangs neergelegd wetsontwerp, waarbij de batige sloten der leeningen van 1870 en 1871 worden aangewend om de sommen te vervangen welke tijdens de *Commune* werden ontvreemd, hebben de oproerlingen alsdan de hand geleigd op: tien millioenen die zich in handen bevonden der rekenplichtigen van de schatkist te Parijs; zestien millioenen gestolen op de Bank, waarvan negen millioenen in bewaring gegeven door de stad Parijs. Dus te zamen zes-en-twintig millioenen. Voor die mannen eischt men kwijtschelding, terwijl de verhoogerde die een brood gestolen heeft, zonder genade zijne straf moet eindigen!

GESCHIEDENIS VAN EEN PASPOORT. — Men heeft reeds allerlei geschiedenissen geschreven, zooals: de *Geschiedenis van een Huis*, de *Geschiedenis van eene Bete Broods*, de *Geschiedenis van een Schip*, de *Geschiedenis van een Vijffrankstuk*, ja zelfs tot de *Geschiedenis eener Vod*. Ziehier nu de geschiedenis van een paspoort en het is de rechtbank der Seine, welke de geschiedenis heeft openbaar gemaakt.

Rond 1871, verloor een braaf man, afkomstig van het departement der Ain, zekere Jan-Baptiste Bouchacourt, zijn paspoort, bij zijne aankomst van Parijs in de statie te Lyon.

Een onbekende, doch wiens voorgaande leven ongetwijfeld niet zeer vlekkeloos zal geweest zijn, vond dit paspoort en maakte het zich aanstonds ten nutte, tot het verbergen zijner vorige betrekkingen met de rechtbanken. Hij nam den naam aan van Bouchacourt, deed zich voor hem doorgaan, doch uit onder gewoonte bedreef hij weldra eene nieuwe reeks misdaden, waardoor hij zich eene veroordeeling tot vier jaren gevangenis op den hals haalde, welke hem werd toegekend door de assisen van het departement *Seine et Oise*.

Het vonnis werd ingeschreven op den naam van J.-B. Bouchacourt, en de veroordeelde werd onder den zelfden naam opgesloten in het tuchthuis van Casabianca. Daar kreeg hij kennis met zekeren Boisson.

Boisson was slechts 25 jaren en onderging zijne zesde straf, de vrucht eener zesde veroordeeling. Hij stond onder de waakzaamheid der hoogere politie, en mocht niet naar Parijs, zijne geboortestad, terugkeeren. Het gerechtelijke pak van Bouchacourt bevatte slechts eene veroordeeling, en geene de minste waakzaamheid van wege de politie. Boisson kon, door het aannemen van dien naam, terug te Parijs komen wonen, hetgeen hij het meest verlangde. Hij drong zoolang aan, dat zijn nieuwe vriend er in toestemde hem het paspoort van Bouchacourt af te staan.

Boisson kwam alzoo te Parijs en werd aldaar onmiddellijk aangehouden. Onnoedig te zeggen dat hij zijn echte naam niet opgaf, en kortweg de ondervragingen voor den kommissaris van politie en den onderzoeksrechter teekende met den naam van Bouchacourt.

Het was slechts tegenover onbetwistbare getuigen dat hij eindelijk bekende hetgene er sedert vier jaren gebeurt was, waarna hij tot de assisen verzonden werd, beschuldigd van schriftvervalsing.

Boisson is veroordeeld tot 20 jaren dwangarbeid. Ziedaar een paspoort dat zeer duur kost!

Wij zouden wel willen weten, wat de echte Bouchacourt, die van het departement Ain, daar zool van denkt; hij die een schoone morgen is opgestaan met een gerechtelijk pakje van vier jaren gevangenis, en met eene *sosius* die onder zijnen naam, in al de gevangenis van Frankrijk heeft gezeten.

De kleine stad Oranje, in Vaucluse, heeft dezer dagen het bezoek ontvangen der koningin van Nederland, die Frankrijk niet wilde verlaten zonder zich eenige oogenblikken op te houden in die stad waaraan voor haar zoo vele herinneringen gehecht zijn. Men weet, inderdaad, dat de voorouders van koning Willem, vooraleer den troon te beklimmen, over het prinsdom Oranje heerschten, en dat de koning van Nederland nog den titel van prins van Oranje draagt. De koningin werd schitterend onthaald. Van 10 uren 's morgens verdroog de menigte, die vernomen had dat de koningin met den trein van 11 uren 40 minuten aankwam, zich in den omtrek der statie en de bevolking verzegelde den koninklijken stoet, vol eerbiedige nieuwsgierigheid tot aan het *Hôtel des Princes*, waar de vorstin afstapte. De burgerlijke en militaire overheden hebben de koningin aan de statie ontvangen. In dien dag heeft zij de bijzondere monumenten der stad bezocht. Vooral wijdde zij hare aandacht aan den triomfboog van Marius en de schoone pinen van het roomeisch amphitheater.